

N:o 63.

Ank. till Riksd. kansli den 24 april 1900, kl. 3 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om höjning i aflöningen för banvakter inom statens jernvägars fjerde distrikt.

(R. A.)

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till statsutskottet remitterad motion (n:o 55) har herr *E. G. Akerlind* föreslagit, att Riksdagen måtte besluta, att banvakter i 4:de distriktet måtte uppflyttas en löneklass högre än banvakterna vid de öfriga distrikten af statens jernvägar.

Det fjerde distriktet af statens jernvägar omfattar linierna norr om Ånge.

Till stöd för det väckta förslaget har motionären hufvudsakligen anfört, att före införandet af nu gällande aflöningsreglemente för personalen vid statens jernvägar banvakterna i Norrland åtnjöto utöfver öfriga banvaktens löneförmåner ett lönetillskott af fem kronor i månaden, och ansåge motionären, att skäl för beviljande af sådant lönetillskott fortfarande förefunnes, enär i öfre Norrland lefnadskostnaderna vore betydligt högre och derjemte tjenstgöringen under den långa och kalla vintern svårare än i öfriga delar af landet.

Utskottet får erinra, att i gällande aflöningsreglemente är för banvakt uppfördt arfvode af lägst 480 kronor och högst 660 kronor, hvarjemte banvakt, som tjenstgör såsom vakt vid rörlig bro, kan under seglationstiden erhålla ett tilläggsarfvode af 60 à 120 kronor för år. Dessutom åtnjuta samtliga banvakterna fri bostad med vedbrand, beklädnadsersättning och kostnadsfri läkarevård. Till bostaden hör uthus med kostall och vanligen någon jord.

Under åren närmast före 1897 års löne reglering, då banvakternas arfvode enligt aflöningsreglementet utgjorde lägst 240 kronor och högst 480 kronor, var visserligen af Riksdagen anvisadt ett årligt anslag af högst 12,000 kronor att användas till förhöjning i vissa fall af banvakternas löneförmåner utöfver högsta arfvodesbeloppet med högst 60 kronor för hvarje banvakt; och ehuru sådant icke var uttryckligen stadgadt, användes detta anslag till förbättring af de i Norrland stationerade äldre banvakternas vilkor. Men äfven under närvarande förhållanden, sedan banvakternas arfvoden blifvit ej oväsentligt höjda, hafva de af dessa betjente, som äro stationerade i Norrland, vissa fördelar utöfver dem, som i allmänhet tillkomma denna klass. Banvakter vid linierna norr om Storvik, liksom ock de vid Stockholm, Göteborg och Malmö stationerade, börja nemligen med ett arfvode af 540 kronor, som efter 9 år kan höjas till 660 kronor, under det att öfriga banvakter, med ett begynnelsearfvode af 480 kronor, först efter 12 års tienstgöring kunna uppnå nämnda maximum af 660 kronor. Derjemte erhålla banvakterna norr om Ljusdal ett större antal s. k. hushållsbiljetter än de öfriga och äro derigenom i tillfälle att åtminstone i någon mån utjemna den förefintliga skilnaden i prisen på lifsförnödenheter.

Med hänsyn till dessa förhållanden och då den med motionen åsyftade förhöjning med en löneklass i arfvodet för banvakterna i öfre Norrland skulle kunna utgöra hinder för en stundom önskvärd förflyttning af derstädes stationerad betjent, som kommit i åtnjutande af det förhöjda arfvodet, till sydligare distrikt, der arfvodet för banvakter fortfarande skulle utgå med nuvarande lägre belopp, samt då i allt fall den ifrågasatta jemkningen i lönevilkoren för en del af den talrika jernvägspersonalen gifvetvis skulle i den fastställda aflöningssskalan föranleda en rubbning, om hvars omfång och följder utredning icke kunnat af utskottet förebringas, anser sig utskottet icke böra förorda det nu väckta förslaget.

Utskottet hemställer alltså,

att herr Åkerlinds förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 24 april 1900.

På statsutskottets vägnar:

CHR. LUNDEBERG.
